



ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ויולד נח שלושה בנים את שם את חם ואת יפת (י. ו. ח.).

כתב אור החיים הקדוש וז"ל: טעם שהוצרך לומר ג' בנים יתבאר על דרך מה שאמרנו בסנהדרין דף ס"ט וזה לשונם: תדע דקרא קא חשיב להו דרך חכמתן דכתיב (וי' ל"ב) ויהי נח בן ת"ק שנה ויולד את שם וגוי וכתיב (וי"א י') אלה תולדות שם שם בן מאת שנה ויולד וגוי שנתיים אחר המבול בר קייב שנה הוא אלא דרך חכמתן קא חשיב להו, ע"כ. וכפי זה נתחכם הכתוב לומר שלושה בנים להפסיק בין זכרון הלידה לסידורם שאם היה אומר ויולד את שם וגוי היה בנשמע כי דרך לידתם חשיב, לא כן מאמרנו ויולד ג' בנים הרי גמר הודעת הלידה ואחר כך בא הכתוב לסדרם כסדר אשר ראויים להיות נסדרים כסדר חכמתן:

ואכן חם היה הקטן כמובא ברמב"ן שעל כן אמר הפסוק וידע את אשר עשה לו בנו הקטן. לפעמים מגיע האדם לידי בטחון שאם הצליח לחנך את בניו הגדולים לדרך התורה והיראה, אזי גם את בניו הקטנים יצליח לחנך באותה דרך. או שמעלה בדעתו שאם בנו חכם אזי יוקל לו בחינוכו, כי הוא יותר מביין. אך מזה למדנו שלא תמיד הדבר תלוי בו, שהרי כל בניו של נח גדלו אצל אותם הורים וקיבלו כולם את אותו חינוך ואדרבה חם שהיה הקטן עלה על אחיו שלפניו וקדמו בחכמתו. ועם כל זה חם חטא ואחיו לא חטאו.

ולא לחינם אמר שלמה המלך עליו השלום (קהלת י"א. ו) בְּבִקְרֹךְ זָרַע אֶת זָרְעֶךָ וְלַעֲרֹב אֶל תִּנְחַח יָדְךָ כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אִי זֶה יִכְשֹׁר הַזֶּה אוֹ זֶה וְאִם שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד טוֹבִים: ודרשו חכמינו על פסוק זה (רבה פרשה י"א), רבי יהושע אומר נשאת אשה בילדותך ומתה, תשא בזקנותך. היו לך בנים בילדותך, יהיו לך בנים בזקנותך, שנאמר: בְּבִקְרֹךְ זָרַע אֶת זָרְעֶךָ וְלַעֲרֹב אֶל תִּנְחַח יָדְךָ כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אִי זֶה יִכְשֹׁר הַזֶּה אוֹ זֶה. ופירש"י (יבמות ס"ב:) אי זה יכשר, איזה זרע יהא הגון וירא שמים ומתקיים. (א"י). וכמו שמצינו באברהם אבינו, וכך נהגו הרבה מזקנינו בתימן ואכ"מ).

על כן לא יפול אדם ח"ו ברוחו ויכנס למרה שחורה, אם ח"ו אחד מילדיו אינו הולך בדרכיו. ויש בבני אדם שמלכתחילה הם חוששים כיצד לחנך ילדם או כיצד להגיב למעשיהם. וילדיהם מרגישים את החשש ולכן אינם שומעים לדבריהם. וכמאמר שלמה המלך במשלי (כ"ו. ט) כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם, ופירש מצודת דוד: כמים. כמו דרך המים מראים את הפנים בדומים להפנים המסתכלים בה אם שוחקות שוחקות, ואם עצבות עצבות, כן לב האדם לאדם, אם לבו טוב על חבירו ייטיב גם לבו, ואם רעה תרע גם היא, עכ"ל. כלומר האדם מנגד מרגיש את שבלבך ופועל בהתאם לרגשותיך. ולכן גם כשהורים מורים לבנם דבר מה, אינו נרתע ועושה ככל העולה על רוחו, ויצא שכרו בהפסדו שבלבד שלא חינוכו, אלא אף כעת המרה את פיהם ואחריתה מי ישרנה.

וכדי למנוע זאת ולחזק בלב ההורים שאין להם מה לחשוש מתגובת בנם. הם צריכים לזכור ולהפנים שהם עושים את אשר עליהם לעשות (וכמובן שמראש עליהם להתייעץ ולקבל הכוונה, מהמוסמכים לך), ומה יעלה בגורלם אין זה תלוי בנו כי ביה צור עולמים שהוא היודע נסתרות ולו נתכנו עלילות. ומי לנו גדול מאברהם אבינו ושרה אמנו שיצא מהם ישמעאל, ויצחק אבינו ורבקה אמנו שיצא מהם עשו. ואין לנו לאחוז אלא בתפילה, וכבר כתב מהר"יץ ביעץ חיים' (ח"א עמי ע"ג) על מה שאמרים אנו בכל יום ביובא לציון' 'למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה, וז"ל: כתב אה"י ז"ל, כאן צריך לכיין שלא יכלה זרעו ח"ו והיא תפלה עצומה ע"כ. ואני קבלתי לכיין כאן שלא יצא ממנו פיטול והענין כמ"ש המקובלים כי כל הנולדים ממנו בעודו בחטאו שלא נתקן נשמת הנולד בלתי הגונה, כי בעת שזרעם היה משרש ח"ו בטומאה וכביכול משם משך (י)משך הזרע ועי"ז הולד הנולד עלול ח"ו לחטא כמפורש בזהר (בראשית דף נ"ד. נ"ד) פ' והאדם וכו' לזה ערך תפלתו ותחנתו יתן בלבנו אהבתו ויראתו וכו' ונתן טעם למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה בנים בלתי הגונים המבדילים אבותיהם בחטאם וכו' עכ"ל, אכ"ר.

לידידינו חיקרים וחכוכים משכבר הימים ח"ה שלמה ומלכה שובלי ח"ו אשר אינם מרפים ומשמחים אנשים ואנשים במעשיהם חסובים. יחיר שטיפע ברצה טובה יחא מנת חלקם לראות כל זרעם חולכים אחריהם, עושים רצון ויצר עולמים בדרך אבותינו הקדושים, ולא תיחסר מביתם אשר, עושר וכבוד לעד, אמן.

פניני הלכה

טעם מנהג אבותינו הקדושים למכור עליית שישי בפרשת בראשית

כתב מהר"יץ ביעץ חיים' (ח"א עמי קל"ח) וז"ל:

כתב המ"א ס"י רפ"ב ס"ק ט', מה שנהגו למכור ששי בפני עצמו יש קצת סמך מזוי שלח ע"כ.

ובמקומנו נהגו למכור ו' דפי בראשית המתחיל והאדם ידע וכו', ואולי הטעם בשמן שנדר מתקן עון אדם הראשון ק"ל שנים שפירש מאשתו והיה מוליד רוחין ועי"ז פגם ביסוד ובמה שנדר שמן למאור מתקן העון כי ידוע כי החזרת הניצוצות לקדושה הוא עי"י שם ביי"ט היוצא מפסוק כי בי חשק ואפלטוהו ובחלוף א"ית ביי"ש הוא שמן כנדוע בלימודי האר"י ז"ל, עכ"ל מהר"יץ.

א"י. לפי זה נראה שכיום שלא משתמשים בשמן למאור בבית הכנסת ועי"כ לא מוכרים המצוות בשמן, לא שייך עניין זה. ואולי אפשר שבפרשת בראשית ימכרו את השישי בשמן למאור לצורך הדלקת מנורת חנוכה בבית הכנסת ויהיה בזה תיקון כדלעיל. והורצו דברים אלה בפני מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א, והסכים לזאת.

מרבני הקהילה

הרה"ג ברוך עוקסי שליט"א
רב ק"ק 'משכן נחמיה'

ג' בני נח

פתרונות לפרשת 'וזאת הברכה'
אחודה חידה! 20 אמה להכשר סוכה
ומבוי והדלקת המנורה.
הזוכה: אבישי טיי"ר.
מי בתמונה? שבוע האחרון לפתרונה!

איזה חידה!
האם נח חי גם במקופת אברהם אבינו?
וכיצד ניתן למצוא רמז לזה בשמו?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?



בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלהים התהלך נח, ויולד נח שלושה בנים את שם את חם ואת יפת. ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס.

ויש לעורר בפסוקים אלו בכמה הרגשות. א. מדוע חזרו והזכירו את ג' בני נח הרי בסוף פרשת בראשית כבר הזכירו שנולדו לנח ג' בנים שם חם ויפת. ב. מה השייכות בין לידת ג' בניו ל'יתשחת הארץ לפני האלהים' וכי, שהרי הפסוק הפריד בין נח איש צדיק ל'יתשחת הארץ' בין ויולד נח, ולא ברור מה ענין זה אצל זה. ג. מדוע הזכיר הכתוב את סדרן שלא כסדר לידתם שהוא יפת שם וחם, או כסדר חשיבותם שהוא שם יפת וחם, ובגמ' סנהדרין (דף סט"ב) אמרו עה"פ ובני נח וגו' "דרך חכמתן קא חשיב". והקשו בתוס' שם דא"כ חם צריך להיות בסוף ומדוע מנאוהו קודם יפת. ומה ענין משמעות סדר הבאתם שהוא שם חם ויפת. ועוד קשה מהו שאמר הכתוב "שלושה בנים" וכי אין אנו יודעים שהם שלושה.

ואשר נראה לבאר בזה, כי ג' בנים אלו מורים על ג' כוחות האדם, והוא כי נח זה האדם התאב אל המנוחה ואל הנחלה, וזהו מה שרמז הפסוק 'ויקראו לו נח' כי אמרו זה ינחמנו ממעשינו וכי. ואמרו בסוף מסכת נזיר שהוא עשה להם כלי מחרשה, והרי מהות האדם בקשת המנוחה, זה רמזו בשם נח. ויולד נח שלושה בנים וכי, כלומר יש בהאדם ג' כוחות, שם זהו המהות והתוכן הפנימיים של האדם וזו הנשמה והרוח שהיא חלק אלוה ממעל המהות את התוכן הפנימי של האדם. וזהו מאי דאמרין ר"מ היה בודק בשמות כי שמו של הדבר מעיד על מהותו ותכנו הפנימי. ויש ללמוד זאת מקרא דכתיב בבראשית ויקרא להם שמות ולאדם לא מצא עזר כנגדו. וצורת הפסוק צריכה לימוד מה ענין קריאת השמות לבעלי חיים למה שהאדם לא מצא עזר כנגדו, וחז"ל אמרו לפי פשוטו שקרא אדם לבע"ח שמות שם ליבו שיש להם בני זוג, ולו אין בין זוג. ומדרש דרשו שבא על כל בע"ח ולא מצא לו בן זוג. אלא הביאור הוא שאדם הראשון קרא לכל בע"ח שמות, היינו שעמד על מהותם ותכליתם ולפי"ז קבע את שמותם. ולכשעמד על תכליתו ומהותו עמד על כך שהוא "צלם אלהים", והבין כי צלמו אינו שלם ללא עזר כנגדו וכמאמר הפסוק 'ויברא ה' אלהים את האדם בצלמו זכר ונקבה ברא אותם'. ודו"ק – א"כ שם זהו המהות והתוכן הפנימיים שהיא נשמתו של האדם אשר מזונה הוא תורה ומצוות.

יפת זו התרבות החיצונית האמנות וכמו שאמרו חז"ל שיפת זה יון ואמרו יפית מבני אדם. וחם אלו התאוות הגשמיות של האדם הבאות כתולדה מחום הגוף, וזהו שנא' 'וחם הוא אבי כנעני'. כלומר שתאוות הגוף הם הנה אשר מולידות את הרצון לסחור ולרדוף את הממון וכמו שדרשו חז"ל דכנען הוא סוחר וכמו שפירש רש"י על הפסוק "בת איש כנעני ושמו שועני" כנעני – סוחר, ואמרו כנען בידו מאד מרמה לעשוק אהב.

וזהו הענין שמצאנו ביציאת נח מן התיבה ויטע כרם וכי' וחם ראה את ערות אביו ויצא ויגד לאחיו בחוץ, ויקח שם ויפת את השמלה ויכסו וכי'. והם אם נתבונן נראה שיש לפנינו ג' הנהגות, הנהגת חם שכלל אינו טורח לכסות את ערות אביו אלא הולך לספר לאחיו בחוץ. ומתרגם אונקלוס בחוץ – בשוקא (ולא תרגם "לברא" כדרכו) לרמוז לנו שחם הלך כדרכו אל המסחר בשוק ושם הוא ראה את שם ויפת וסיפר להם. זה דרכם של בעלי תאוות הגוף אשר אף בראותו שכך מוסרי לעשות פעולה מסוימת מ"מ ממונו ותאוותו יגברו על חובותיו, ויקח שם ויפת, גם כאן אנו מוצאים שתי הנהגות וכפי שדרשו חז"ל על מלת ויקח ולא ויקחו להורות ששם פתח בתחילה ואחרי נגרר יפת. והייה כיון ששם הוא סמל הפנימיות שהיא הרוחניות וע"כ מיד בראותו את החובה המוסרית הרוחנית לכסות את ערות אביו מיד הלך וכיסה, אבל יפת אשר הוא מייצג את התרבות החיצונית האנושית הגשמית, זה דרכם כסל למו, כי אין מענינם לטפל במסכנים ולגמול חסד עם דלים ואביונים, אלא רק אם ראו שאחרים מסייעים ועוזרים ע"כ אין זה מדרכי הנימוס שכולם עוזרים והם לא עוזרים, אכן אם יהא אדם או ארץ אשר אף אחד לא עוזר להם אזי אף אחד מהמונם לא יקום לעזור מיוזמתו – חסד לאומים חטאת. וזהו מהותה של התרבות החיצונית. לכן רק לאחר ששם הלך לכסות גם יפת נצטרף עמו.

ועל זאת כיון שנח שברך את שם המצוות יציאת שהיא שמירה על הנפש הפנימית וכמאמר הכי' ולא תתורו אחרי לבבכם וכי' כי שם מייצג את הרוחניות שהיא האמת הפנימית של האדם, ויפת אשר הוא מייצג את האופי החיצוני זכה לשמירה על גופו החיצוני ונתברך לקבורה במלחמת גוג ומגוג שגופו יתכבד וישמר.

ומעתה יובן כי בא הכתוב ללמדנו שסוד ההשחתה של דור המבול באה מכיון שלא היו מכניעים את התאוות כלל ועיקר וכל אחד הלך בשרירות לבו שורש פורה ראש ולענה. כי אצל העם היהודי התאוות נכבשות ע"י קדושת הנשמה בעזרת מעשי המצוות ולימוד התורה, ואצל אוה"ע התאוות נכבשות ע"י המוסר האנושי ונימוסי המידות, אבל אם התאוות אינן נכבשות לא ע"י התורה ולא ע"י הנימוס והתרבות הי"ז מייצר מיד את ההשחתה וזהו שאמר הכתוב ויולד נח שלושה בנים, כ"א לבדו ואינו שותף עם חבירו, שם לבדו מימין ויפת לבדו משמאל וחם באמצע אינו כפוף לאף אחד מהם, דהיינו שאין התאוות כנועות לשם שהוא הנשמה ולא ליפת שהוא תרבות האנושית, ועל כן מיד 'יתשחת הארץ לפני האלדים'. ועל כן מיד לאחר סיום המבול תיקן נח את העניין וקילל את חם באמרו 'ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו' ולא אמר 'ארור חם', כי הקללה מכוונת כלפי התאוות ורדיפת הממון שהיא בחינת 'כנעני' הבאה כתולדה מחום הגוף שהיא בחינת 'חם' ואמר 'עבד עבדים יהיה לאחיו', כלומר שיהא כנוע תחת שם או תחת יפת וזהו תיקונו של עולם כי רק אם תהא מסגרת הכובלת והמסייגת את גבולותיו של כנען לא תשחת הארץ ולא ימלא בה שוד חמס.

ואנו אין לנו אלא לאחוז במעשי אבותינו אברהם יצחק ויעקב אשר עליהם נאמ' כי ידעתי אשר יצוה את בניו ואת בני ביתו אחריו ושמרו דרך ה'. כלומר, כי רק אנו זרע אברהם קבלנו את ההחלטה לכבוש את התאוות חום הגוף בלימוד התורה ובמעשי המצוות.

לרפואת

יוסף בן יחיאל
בתוך שכחע"י

לרפואת

יחיאל בן שלום
בתוך שכחע"י

לזש"ק

שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

מהליכות אבותינו

טעם מנהג אבותינו בתימן למכור כל מצוה של בית הכנסת בשמן למאור ולא במעות והזכרת דמים

כתב הרב אברהם נדף זצ"ל בחיבורו 'ענף חיים' על עץ חיים (עמי יג: אות יט) וז"ל:

גם הריב"ד בסי ח"ט פי תצוה האריך בסוד הענין וסוף דבר כי וז"ל:

מכל מ"ש למדנו שע"י הדלקת נר מצוה בשמן נעשה ייחוד למעלה ואז נשפע שפע קדושה ונפטר מהכרת ורחמנא ליבא בעי אם הוא לש"ש.

ועפ"ז אפשר לתת **טעם למה שנהגו קדמונינו ואנו אחריהן שאין מוכרין כל מצוה של ביהכ"נ אלא בשמן למאור ולא במעות והזכרת דמים. כי שמן רומז לחכמה ובהכ"נ היא סוד חכמה תתאה מלכות ב"ד ואבא יסד ברתא וצריכים אנו להמשיך השפע מחכמה עילאה לחכמה תתאה.**

וכי הרמ"ק ז"ל, דשמן למאור כאשר תקבל מהתפארת שהוא המאור הגדול שממנה מאירה השכינה שהיא שם ב"ן סוד ביהכ"נ ע"כ.

ולרמז זה **נהגו שלא למכור אלא בשמן לבהכ"נ.**

והאיש הירא והחרד ומעשיו לש"ש יאחוז דרך מנהג הקדמונים ולא יקל במנהגותיהם כי שיחתם תלמוד וכונתם רצויה ע"ד 'בכל דרכיך דעהו', לא כמו שפשתה המספחת בדור הזה ברבים המתחכמים בעיניהם ובפני המון עמי הארץ שאם ימצאו באיזה ספר מדבר כפי מנהגם איזה קולא או חומרא שלא כמנהג אבותינו הקדמונים תולה בוקי סריקי באבותיו שלא הבינו בדברי חז"ל וטועים היו ואין להאריך בדברים כאלו לפיכך צריך הקונה מצוה בבהכ"נ להיות בשמן לכונה זו לש"ש עכ"ל:

אלה תולדות נח, נח איש צדיק תמים היה בדורותיו, את האלהים התהלך נח (ו, ט). יש לדעת למה הזכיר נח שלש פעמים בפסוק, היה די בפעם אחת. אלא יש לפרש על דרך הרמז, **תולדות**, אלו תורה ומצות שעושה האדם בעולם הזה, שמהם נבראים מלאכים קדושים שנקראו תולדותיו. **נח נח**, על שם שעושה נחת רוח ליוצרו בעסק התורה. ונח לעליונים, בקיום העולם בשבילו. נוח לתחתונים, כמו שאמרו (ברכות יז, ב) על רבי חנינא בן דוסא, שכל העולם ניזון בשבילו. נוח להם, שמגין עליהם מן הצרות והפורעניות הבאות והנגזרות עליהם. נוח להם, שהם קיימים בשבילו. נוח לו בעולם הזה שנברא לקיים תורה ומצות. נוח לו לעולם הבא, לקבל שכרו.

איש צדיק, שהוא זוכה למדריגת איש, כמו משה איש האלהים (דברים לג, א), וכמו אלישע איש האלהים (מל"ב, ה, ח ועוד), איוב איש היה בארץ עוף (איוב א, א). **צדיק**, רמז למדת יסוד, שדרכו להמשיך שפע מן הת"ת להשפיע למלכו"ת, כך הצדיק ממשיך שפע ממעלה למטה לתחתונים, על ידי תורתו ומעשים טובים. **תמים היה**, שלם במדותיו, כתרוממו **שלים. בדורותיו**, ולא בדורו, שמאריך ימים ודורות.

את האלהים, שנפשו דבקה בשם יתברך תמיד, כמה דאתאמר (תלים טז, ח) שויתי ה' לנגדי תמיד, וכן שלמה אמר (משלי ג, ו) בכל דרכיך דעהו. **התהלך נח**, שאחר חיים ארוכים תנוח נפשו בצרור החיים. זהו שנזכר פעם שלישית **נח** בסוף פסוק, שלאחר כן ינוח בגן עדן, ששם ינוחו (יגיעי כח). המקום ב"ה יסייענו על מעשה רצונו. (יעולת שלמה למהר"ש בדיחי זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

לא מארי ולא רב אבל...

במחוז רדאע שוכן הכפר תָּאָה, שכל תושביו היו יהודים. בכל הסביבה הקרובה לא היה שום ישוב יהודי נוסף. בכך היה הכפר תאה בבחינת נקודת אור בכל המרחב המוסלמי שמסביב. רוב יהודי הכפר היו קדרים, כלומר מייצרים כלי חרס, אותם מכרו לגויי הסביבה. לצורך ייצור הכלים, היו הולכים מידי פעם למקום מסוים בו היתה אדמה המתאימה ליצור כלי חרס, אוספים את האדמה בשקים ומביאים לכפר.

פעם אחת הלך אחד מיהודי הכפר, ממשפחת שער, להביא אדמה למלאכת הקדרות. היהודי היה עני מרוד והשק שלקח עמו היה שק חדש אותו קנה לאחרונה. כשחזר לעבר כפרו ועמו שק האדמה, עבר בדרכו מוסלמי אֶלֶם, שהיה ידוע בכל הסביבה כאדם רע מעללים. מנהגו היה להזיק לכל אדם, ללא סיבה. מוסלמי זה היה גבה קומה, רחב כתפיים והופעתו מזרה אימה. כשראה המוסלמי את היהודי כשהוא מתאמץ לשאת את שקו, חשב בליבו: הנה נודמן לי היום קרבן להתעלל בו. הוא שלף את סכינו, קרע את שקו של היהודי והאדמה נשפכה. היהודי נשא את כאבו בדומייה והמשיך בדרכו כשדמעות זולגות מעיניו. כשהגיע לכפרו, שח לסובבים אותו את שאירע לו, והעניין הפך לשיחת היום במשך מספר ימים.

יהודי הכפר טיכסו עצה כיצד לסייע לבעל השק. בתפילת שחרית של שבת נשמעו קולות בין הציבור. חזן בית הכנסת (החזן בקהילות תימן, הוא זה שפותח את ספר התורה), סאלם דמארי שמו, שאל: "מה קרה?". אמרו לו: "אנו מבקשים שתטיל חרם על פלוני" (המוסלמי האלם). אמר להם: "המתינו עד תפילת מנחה". סאלם דמארי לא היה רב ולא בעל סגולות וכדו', אלא נחשב כאדם כשר וישר.

הגיע זמן תפילת מנחה, כל הציבור התאסף לבית הכנסת הגדולה, הוציאו את ספר התורה מההיכל וקראו בו קריאת היום. כשסיים הקורא השלישי, פנה סאלם דמארי לקהל ואמר להם: "כווננו דעתכם". כל הקהל שתק וכיוון את דעתו. סאלם דמארי אמר מה שאמר, המעמד הסתיים כעבור רגעים ספורים וספר התורה הוחזר להיכל.

במוצאי שבת נתקף המוסלמי האלם בשגעון. הוא היה זורק הפצים, צועק ומשתולל עד שהיוה סכנה לכל המתקרב אליו. בלית ברירה, עזבו בני משפחתו את ביתם ונעלו עליו את הבית. במשך שבוע ימים היה המוסלמי סגור בביתו, כשהוא דוקר בסכין את קירות הבית וצועק: "מלאך המוות, מלאך המוות". בתום השבוע נפח את נשמתו, לשמחת כל היהודים. אפילו המוסלמים קיבלו את הדבר בשמחה, כי גם להם היה מזיק. (ליבניס ספורי עמי קעח)

אתאורי לשון

כְּשֶׁהוּא – מה שכיום אומרים כְּשֶׁהוּא עושה... וכיוצא בזה

לשאלת רבים, מדוע לא יצא גיליון לפרשת בראשית

בס"ד בעלזן קודש זה מושקע זמן ועמל רב, ויגיעה ועבודה רבה כאשר תחזינה עיני הקורא. ועקב חוסר זמן אחרי זמן שמחתינו, לא נותר פנאי להכינו, עמכם הסליחה.

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת בתוך שכחע"י

תפארת בנים

להתרגש כל פעם מחדש לנוכח מראה ילדי החמד תלמידי הגנים אשר עלו לקרוא שישי בספר תורה בשמחת תורה כמנהג אבותינו הקדושים מימות קדמונים. ואלה שמותם הצדיקים הקטנים:

אברהם גרפי נ"י דוד דמרי נ"י

יהודה דחבש נ"י יוסף שיאחי נ"י

יוסף שער נ"י מלכיאל שמחי נ"י

יעקב לוי נ"י שר שלום חסיד נ"י

אוריה מדמון נ"י נחמן אליהו גספן נ"י

יוסף חסיד נ"י יאיר עובדיה נ"י

שלום דמרי נ"י הלל מדמון נ"י

מאיר גיסין נ"י עילאי זביב נ"י

יה"ר שיעלו מעלה מעלה בדרך הסלולה, אכ"ר



סעודת ר"ח בכיתה א'



"כסא דנחמתא"

נשגור קמי תורמינו הנכבדים האחים היקרים

זכי, ציפי ואתי

על פמירת אם המשפחה

סלמה תורכיה

בת סלימאן ע"ה

שזכתה להאריך ימים ושנים, והיא משרידי דור ראשונים זרע ישרים מבורכים הקימה, אשר בתשב"ר הם תומכים תעמוד לה זכותה הרבה,

ובגן עדן לנפשה תהיה מנוחה את ב"ב ומשפחתה המב"ה ינחם, ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם לימוד תשב"ר השנה יוקף לזכותה, ויהיו עילוי גדול מאד לנשמתה כואבים יחדיו את כאב המשפחה הנהלת וצוות תלמוד תורה 'עמרת חיים'

התלמיד היקר שלום אברהם



דמרי מכיתה ה' עשה לחבריו סעודת מצוה לרגל התחלתו במצות הנחת תפילין ואף דרש בענייני התפילין



חכמי תימן

הרב שוכר (יהודה) חבשוש

נולד בצנעא בשנת תרע"א בערך. קיבל תורה מהרב הראשי לתימן הרב יחיא יצחק הלוי. לאחר פטירתו למד לפני הרב יוסף שמן ולפני הרב סעיד אלעוזירי.

עלה לארץ ישראל בשנת תשי"י. משחר ילדותו ועד זקנה ושיבה, שקד בהתמדה על התורה ועל העבודה. עובד הי עצום, ביראה ובאהבה. מהעומדים בעוז נגד נסיונות החילון וההעברה על הדת בארץ. איוה למושב לו את עיר התורה בני ברק. ממקימי בית הכנסת ענף חיים בשיכון הי, שהוא בית הכנסת התימני הראשון בעיר. הרביץ שם תורה מדי יום, וכן בבית המדרש תורה והוראה שבמרכז העיר. סמל דוגמה לעבודת הי ביראה בקדושה ובטהרה. ענותנותו ומדותיו הטובות היו למופת ולשם דבר.



נפטר בבני ברק בכ"ח אייר תשנ"ט

התודה...

לידידינו היקר ההורה הנכבד היה ראובן אברהם הי"ו אשר מוסיף זכות על זכותיו ודאג לשמח את תלמידי הת"ת והגנים בתרומת הפאזילים של תיבת נח

יה"ר שתשרה

הברכה...

עליו ועל בני ביתו, לראות בני הולכים בדרכי אבותיו, ויזכה לאשר ועושר עד בלי די, ותעמוד לו זכיות אלו ולזרעו עד עולם, אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

ניתן להקדיש את העלון

להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.

לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022